

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Miroslavy Honusové, ve věci žalobce **N. T. L.**, místem podnikání O.-D., J.M 32, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 20.9.2012, č.j. 3947-2/2012-140100-21, ve věci správního deliktu

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 podle zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky na Generální ředitelství cel, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 s.ř.s.) ze dne 20.9.2012, č.j. 3947-2/2012-140100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Ostrava (dále jen „celní úřad“) ze dne 3.7.2012, č.j. 8087-5/2012-146300-021. Celní úřad rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „ZSD“) tím, že dne 20.7.2011 ve své provozovně na adrese Z. 43, O.-H. (prodejně potravin), tj. na daňovém území České republiky, neoprávněně skladoval ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD neznačené tabákové výrobky, konkrétně 0,990 kg tabáku baleného v igelitovém sáčku bez označení, který nebyl značen tabákovou nálepkou dle § 114 odst. 2 ZSD, a proto mu celní úřad uložil pokutu ve výši 50.000,-Kč dle § 135b odst. 4 ZSD.

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném posouzení důkazní situace, neboť provedené důkazy svědčí v jeho prospěch. Správní orgán vycházel z toliko hypotetického, důkazy nepodloženého tvrzení, že žalobce je vlastníkem zajištěného tabáku, ačkoli bylo prokázáno, že předmětný tabák vlastní pan E.T. Obecnému principu individuální odpovědnosti odpovídá závěr, že odpovědnost za protiprávní jednání leží na panu T. Žalovaný se touto skutečností nezabýval, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Od počátku správního řízení žalobce zdůrazňoval, že s tabákem nijak nemanipuloval, což nebylo správními orgány vyvráceno. Dále uvedl, že správní orgány nepostupovaly v souladu se správním řádem a není mu nic známo o tom, že by jakýmkoli způsobem chránily jeho práva.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body nepřekračují rámec odvolacích námitek.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 20.7.2011 v 15:10 hod. provedl celní úřad kontrolu provozovny žalobce, a to prodejny potravin na adrese Z. 43, O.-H. za účelem kontroly prodeje a skladování vybraných výrobků dle ZSD, při níž zajistil 1 balení tabáku o hmotnosti 990 g, které nebylo značeno platnou tabákovou nálepkou, a to v igelitové tašce nacházející se pod pokladním pultem. Žalobce na místě uvedl, že není vlastníkem uvedeného tabáku, že jej pouze uschoval na žádost neznámé osoby romského původu. Zprávu o kontrole odmítl žalobce podepsat. Předmětný tabák byl celním úřadem zajištěn. Dne 13.9.2011 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt včetně poučení o možnosti vyjádřit se před rozhodnutím k podkladům do 10 dnů od doručení. Dne 14.9.2011 celní úřad provedl ústní jednání, při němž se žalobce k věci vyjádřil. Dne 18.10.2011 vydal celní úřad rozhodnutí o uložení pokuty č.j. 13149/2011-146300-

021. K odvolání žalobce Celní ředitelství Ostrava uvedené rozhodnutí dne 9.12.2011 zrušilo z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Celní úřad proto dne 9.5.2012 doplnil dokazování o výslech svědka E. T., o čemž předem vyrozuměl zástupce žalobce. Následně celní úřad usnesením ze dne 5.6.2012 vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 3.7.2012 celní úřad opětovně pod č.j. 8087-5/2012-146300-021Z rozhodl a uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí celní úřad konfrontoval vyjádření žalobce s výpovědí svědka E. T., přičemž poukázal na četné rozpory v obou verzích, dále na nesoulad výpovědi svědka s objektivní skutečností, a to časovým vymezením události. Výpověď svědka hodnotil úřad jako nevěrohodnou s tím, že jedinou skutečností, na níž se žalobce a svědek shodli, je vlastnictví předmětného tabáku E. T.. Celní úřad proto konstatoval, že ačkoli se toto shodné tvrzení může jevit účelovým, nepodařilo se účelovost dokázat, tudíž za vlastníka tabáku považuje svědka T. Dále však uvedl, že posouzení vlastnického práva není z hlediska skutkové podstaty předmětného deliktu podstatné, neboť delikt ní jednání spočívá ve skladování tabáku, jehož se žalobce ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD dopustil, neboť prostory, v nichž byl předmětný tabák nalezen, jsou jeho provozovnou a žalobce má do ní neomezený přístup. Výklad pojmu „skladování“ ve smyslu detence učinil celní úřad s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 59/2008. K výši uložené sankce celní úřad uvedl, že s ohledem na nepatrné množství neznačeného tabáku uložil minimální možnou výměru pokuty dle § 135b odst. 4 ZSD.

Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že předmětný tabák není jeho vlastnictvím a nijak jej nedistribuoval. O obsahu tašky, kterou u něj zanechal svědek T. se dozvěděl až při kontrole celního úřadu. Dále uvedl, že uloženou pokutu považuje za nepřiměřeně vysokou s tím, že nalezené množství tabáku bylo tak nepatrné, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.

Dne 20.9.2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Rozhodnutí celního úřadu i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, vyhodnotil jako souladné se zákonem, přičemž se výslovně vypořádal s každou namítanou procesní vadou rozhodnutí. K námitce žalobce, že není vlastníkem předmětného tabáku ani jej nedistribuoval, uvedl, že ani jedna z těchto skutečností není žalobci kladena za vinu a nadto ani jedna z těchto skutečností není pro danou věc rozhodná. Zdůraznil, že žalobce byl postižen za skladování předmětného tabáku, a to jako fyzická podnikající osoba za správní delikt, jejíž odpovědnost je objektivní bez ohledu na zavinění. Jednání žalobce bylo právně kvalifikováno jako správní delikt dle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD, nikoli dle § 135b odst. 1 písm. a) ZSD, tudíž množství skladovaných neznačených tabákových výrobků je nerozhodné. Dále žalovaný poukázal na obecný liberační důvod dle § 135l odst. 1 ZSD a uvedl, že žalobce zjevně nevynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, neboť dle svých vlastních slov přijal k úschově do prodejny potravin igelitovou tašku neznámého obsahu, aniž by se přesvědčil, zda se v ní nenachází předmět, který z jakéhokoli důvodu v takové provozovně nemůže být skladován. Námitce nepřiměřenosti sankce žalovaný rovněž nepřisvědčil, neboť uložená sankce je spodní hranicí zákonné sazby. S ohledem na uvedené žalovaný rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Podle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Podle § 115 odst. 4 ZSD skladováním neznačených tabákových výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně se pro účely tohoto zákona rozumí jejich skladování v prostorách k tomu určených (skladech), v dopravních prostředcích, a to i při přepravě, v kancelářích nebo jiných prostorách a v prodejních místech včetně stánkového a obdobného prodeje.

Předně soud poznamenává, že žalobce sice odmítl podepsat zápis o provedené kontrole, avšak v průběhu řízení nezpochybňoval, že by byl předmětný tabák v popsaném množství nalezen v jeho provozovně.

Úvodní žalobní body byly žalobcem formulovány zcela obecně bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž bez bližšího vysvětlení, jak byl žalobce napadeným rozhodnutím či postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, což umožnilo krajskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu nebo řízení jeho vydání předcházejícího (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud tak po seznámení se s obsahem správního spisu neshledal žádné vady řízení, která předcházela vydání správních rozhodnutí orgánů obou stupňů, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z popsaných zjištění z obsahu správního spisu naopak soud činí závěr, že procesní práva žalobce byla plně šetřena a žalobci byla umožněna jejich realizace.

Jediná námitka, které byla svojí určitostí a srozumitelností způsobila k tomu, aby se jí soud zabýval individuálně, se týkala neprokázání vlastnického práva žalobce k předmětnému tabáku. V tomto ohledu lze v plném rozsahu odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Žalovaný v první řadě zcela správně uvedl, že pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt neoprávněného skladování neznačených tabákových výrobků dle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD není rozhodná skutečnost, zda byl žalobce vlastníkem předmětných zajištěných výrobků. Podstatné je toliko zjištění, zda byly neznačené výrobky ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD v provozovně žalobce skladovány. Zápisem o kontrole a fotodokumentací byla skutečnost, že se předmětné výrobky nacházely v provozovně žalobce, již byla prodejna potravin, tj. v prodejním místě ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD, spolehlivě prokázána. Výklad pojmu „skladování“ učiněný celním úřadem zcela odpovídá judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví (viz rozsudky NSS sp. zn. 9 Afs 59/2008 nebo 1 Afs 81/2009).

Námitka žalobce, že žalovaný bezdůvodně učinil skutkový závěr, že žalobce je vlastníkem předmětného tabáku a že jej dále distribuoval, je zcela lichá. Žalovaný totiž v přezkoumávaném rozhodnutí ani jednu z těchto skutečností netvrdí, naopak vychází ze závěru celního úřadu, že předmětný tabák je vlastnictvím svědka T., ačkoli o správnosti tohoto závěru současně vyjadřují správní orgány obou stupňů

pochybnosti. Další dokazování ohledně vlastnictví tabáku a vyvracení negativního tvrzení žalobce, že předmětný tabák není jeho, tudíž zcela správně a logicky nebylo vedeno, neboť se nejednalo o skutečnost významnou pro posouzení věci. Krajský soud zdůrazňuje, že *řízení nebylo vedeno proti žalobci jako vůči vlastníku předmětného tabáku, ale jako vůči jeho skladovateli*. Dále soud uvádí, že okolnosti, které by mohly dle § 135l odst. 1 ZSD vést k zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt, tj. vynaložení veškerého možného úsilí k zabránění porušení právní povinnosti, žalobce ve správním řízení netvrdil a neprokazoval. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že odpovědnost za uvedený správní delikt je objektivní, tj. míra či forma zavinění žalobce je nerozhodná. Žalovaný se tedy zcela podrobně a srozumitelně s odvolacími námitkami žalobce argumentačně vypořádal.

Žalovanému nelze vyčítat, že se nevypořádal s případnou odpovědností svědka T. za přestupek, neboť tento nebyl předmětem řízení. Souběh odpovědnosti fyzické osoby za přestupek dle § 135 odst. 1 ZSD s odpovědností fyzické osoby podnikající za správní delikt dle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD není vyloučen. Oba případy správních deliktů v širším smyslu však nelze slučovat, stejně jako nelze usuzovat na povinnost celního úřadu tyto, byť skutkově související případy, společně posuzovat.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, neboť správní orgány učinily skutková zjištění v rozsahu nezbytném pro učinění závěru o spáchání správního deliktu žalobcem, kdy o tomto závěru nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17.4.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu